

СЕКЦІЯ 2 ІННОВАЦІЙНИЙ, ІНВЕСТИЦІЙНИЙ ТА ІНФОРМАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ В СИСТЕМІ СУЧАСНОГО ПІДПРИЄМСТВА

“Любов і робота – це наріжні камені нашої
людяності.” – Зигмунд Фрейд.
**Світлій пам’яті Ірини Анатоліївни Маркіної,
прекрасного педагога, фахівця своєї справи, з
живущою енергією та світлом**

Ю.З. Драчук, д.е.н, професор,
Є.О. Снітко, к.т.н., доцент,
Є.Є. Завгородня, к.пед.наук
Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка, Україна

АСПЕКТИ СУЧАСНОГО ВИПЕРЕДЖАЮЧОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНИХ ВИКЛИКІВ

На цей час за популярністю питання серед українців після обговорення військових успіхів – план післявоєнного відновлення. Як жити завтра, після нашої перемоги? Як відновлювати та розвивати Україну після війни? Міністерство економіки спільно з українськими економістами, офісами "Великої четвірки" та іншими провідними консалтинговими компаніями запропонувало ключові принципи для включення до плану післявоєнного відновлення та розвитку України.

На сьогодні важливим є процеси управління персоналом, де стикається практично сфера інтересів - менеджменту підприємств у ринковому середовищі, методологія наукового управління, менеджмент економічної та інтелектуальної безпеки. Як зазначається вітчизняними дослідниками, «ключовим фактором є випереджаючий менеджмент, який передеу змін на ринку, коректує стратегії у відповідності з національними інтересами і пріоритетами соціально-економічного розвитку» [1]. В цьому плані зосереджується увага на таких напрямках, як «інтелектуалізація, інформатизація,

динаміка технологічних змін, поширення кроскультурних відмінностей і створення полікультурного середовища та інших викликів щодо нових тенденцій й ознак менеджменту»[2] На вищій менеджмент покладається важливе завдання – сприйняття організаційних процесів в розвитку, з урахуванням реалії сьогодення й тенденції майбутнього. Нові компетенції, яких має набувати вищий менеджмент – це стратегічне мислення, активний інтелект, критичний розум, інтуїція, передбачення. Таким чином, менеджмент стимулює зміну формату самого менеджера та його ролі в системі управління.

В наступних роботах дослідників відзначено [3], що розвиток сучасної економіки стає більш залежним від ефективного генерування, розповсюдження та застосування інновацій, де передумовою є економічне зростання, що носить циклічний характер. Ці проблеми широко висвітлюються в працях відомих вітчизняних та зарубіжних вчених, серед них: Амоша О.І., Буркинський Б.В., Вишневський В.П., Геєць В.М., Глазьев С.Ю., Лапко О.О., Чухно А., Яковець Ю., Яковлев А.І., Кларк Х., Коваль С., Кондратьев М., Солоу Р., Твіст Б., Форрестер Дж. та інші.

З введенням в теорію і практику поняття "інноваційний потенціал" (ІП) не змінюється сутність більшості концепцій. Саме модернізація є основним етапом переходу української промисловості на інноваційний шлях розвитку. Інноваційний розвиток є стратегічним пріоритетом економічної політики України, а науково-технічний розвиток промислових підприємств розглядається як одна з найважливіших проблем вітчизняної економіки.

Згідно зі Стратегією сталого розвитку «Україна–2020», Україна «має стати державою з сильною економікою та з передовими інноваціями» [4]. У зв'язку з цим необхідне всебічне стимулювання та обґрунтування пріоритетних напрямів здійснення шляхів інноваційного розвитку. В подальших дослідженнях [5], на основі проведеного аналізу наукових джерел підкреслено, що поняття конкурентоспроможності є комплексним і не може характеризуватися лише однією ознакою. Таке поняття має охоплювати фактори, які загалом формують економічні умови виробництва товарів чи послуг, а

також відобразити результати роботи всіх підсистем інноваційного підприємства. В дослідженні [6] стратегія інноваційної діяльності розглядається як спланована система конкретних заходів законодавчого і організаційного характеру, спрямованих на досягнення заявлених цілей інноваційної політики держави. Ідеологія інноваційної стратегії окреслена можливими маршрутами, за якими буде скорочуватися сфера прямої державної участі в інноваційній діяльності та відповідно зростати сфера непрямої участі.

Список використаних джерел:

1. Менеджмент у ХХІ сторіччі: методологія і практика. Колективна монографія. Полтава 2015. Наукова редакція: д.е.н., професор І.А. Маркіна.

2. Захарчин Г.М., Склярчук Т.В. Еволюція менеджменту: основні аспекти в контексті сучасних викликів. Економіка і суспільство. Випуск № 19 / 2018. Мукачівський державний університет. С. 398 – 402. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2018-19-60>.

3. Драчук Ю.З. Чинники системи менеджменту підприємств промислової сфери. Менеджмент у ХХІ сторіччі : методологія і практика: кол. монографія, наук. ред. д.е.н., професор І.А. Маркіна. ПНТУ ім.Юрія Кондратюка, Полтава, 2015. С.69–79.

4. Стратегія сталого розвитку «Україна–2020»: Указ Президента України від 12.01.2015 р. № 5/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://zakon.rada.gov.ua / laws/show/5/2015](http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5/2015). – Назва з екрану. Стратегія сталого розвитку України до 2030 року орієнтована на вектори, визначені в Стратегії сталого розвитку "Україна - 2020".

5. Юрій Драчук, Наталія Трушкіна Підвищення ефективності управління конкурентоспроможністю інноваційної компанії. Agricultural and Resource Economics: International Scientific E-Journal .www.are-journal.com Vol. 1, No. 1, 2015. С. 23-37.

6. Сав'юк Л.О., Драчук Ю.З., Механізми сприяння інноваційній діяльності та підприємництва у науково - виробничій сфері. Електр Збірник наукових праць.- «Сучасні підходи до управління підприємством».- № 3.-2018.- КПІ імені Ігоря Сікорського.- Кафедра менеджменту.- С. 271-283.